

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Περίληψις προηγουμένων)

“Ένας γάλλος ευγενής φθάνει μετεμφισμένος με τον ακόλουθό του Λαντρώ στο πανδοχείο του ‘Ισπανικού χωριού ‘Αγρέδα, ζητώντας ν’ ανακαλύψη τον πύργο του Δόν Διέγου, ανθρώπου τρομερού και μυστηριώδους. Στον πύργο αυτόν έχουν απαγάγει κι έχουν κλείσει την πεντάμορφη ομορφίδα Δολόρα, την οποία ο Γάλλος κόμης εγγράφισε και αγάπησε τρελλά στη Μαδρίτη, υποσχόμενος σ’ αυτήν προσαυαίαν κατά των καταχοντών σχεδίων του Δόν Διέγου.

Μέσα στο ξενοδοχείο του Τρουξίλλου, ανθρώπου ύπουλου, κακούργου, ο κόμης διηγείται στον Λαντρώ τα της γνωριμίας του με την Δολόρα και πως ο Δόν Διέγος, όστις επίσης ενδιαφέρετο γι’ αυτήν, έδωσε εις κίνησιν έναντιον του ανθρώπινου και διαβολικού δυνάμεις για να τον εξοντώσῃ.

Κατόπιν γενομένης συζητήσεως περί του ξενοδόχου, στο πρόσωπο του οποίου ο κόμης αναγνώρισε ένα των τεσσάρων δολοφόνων οι οποίοι του είχαν επιτεθή και τον επλήρωσαν βαριά στη Μαδρίτη, τον προσκαλούν εις το δαμάτιον δια να τον φράξουν. Τού ζητούν και άρχας πληροφορίας περί της Στεφανίνης, υπηρετίας του Δόν Διέγ, άλλ’ εμπιστον του κόμης, δια την οποία ο τελευταίος λέγει στον ξενοδόχο ότι είχε αναδεξιμά του. Ο Τρουξίλλος τούς πιστεύει και αναλαμβάνει να τούς εισάγῃ στον πύργο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Δυστυχώς! απάντησε ο κόμης.

— Φοβάστε μήπως αδικήσω τη γυναίκα μου;

— Θεός φυλάξοι! “Οχι βέβαια, δε μου πέρασε από το μυαλό μου τέτοιο πράγμα. Αλλά, ξερετε, ο θεός της ο μακαρίτης, τη στιγμή που ξεψυχοῦσε με ὥρπισε να μη παραδώσω αυτά τα χρήματα παρά στα ίδια τα χέρια της Στεφανίνης και σε κανένα άλλο, ἔστω και στον ίδιο το σύζυγό της... Γι’ αυτό τώρα είμαι αναγκασμένος να φύγω μαζί με τα χρήματα!..

— Να φύγετε πίσω με τα χρήματα;

— Βέβαια, αλλά ἔχετε ὑπομονή. Σε τέσσερα πέντε χρόνια θά ξαναγυρίσω στην ‘Ισπανία και τότε...

— Τέσσερα πέντε χρόνια! Να περιμένω τόσο πολύ! φώναξε ο ξενοδόχος κατακόκκινος από αγανάκτηση και ἀπληστία.

— Εἶνε ὀδυνηρό, το παραδέχομαι. Αλλά τι νά κάνω;

— Σταθῆτε, κύριε. “Ο ἀφέντης μου θά εἶνε δῶ μεθαύριο τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του. Μείνετε ἐδῶ και τὴν ἡμέρα ἐκείνη, σὰς συσταίνω σ’ αὐτὸν κι ἴσως σὰς δώσῃ τὴν ἀδεια.

— Μεθαύριο! εἶπε χαμογελώντας ο κόμης, μεθαύριο, ἂν εἶμαι καλά, θά εἶμαι πολὺ μακριά ἀπ’ τὴν ‘Αγρέδα... Φεύγω αὐριο πρωί-πρωί.

— “Ω, διάβOLE!... φώναξε ο ξενοδόχος.

— Τι νά κάνω; Αἱ ὑποθέσεις μου με κάνουν νά ἐπείγομαι. Καληνύχτα, φίλε μου.

“Ο Τρουξίλλος χτύπησε τὸ πόδι του στὸ πάτωμα.

— Διακόσια φιορίνια! Μιά περιουσία ὁλόκληρη!

— Θὰ τὰ λάβετε ἀργότερα. Καληνύχτα, εἶπε ο κόμης και ἔκανε πὺς θάρχισαι νά ξεντυνεται.

— Γιὰ σταθῆτε... γιὰ σταθῆτε, εἶπε ο Τρουξίλλος, πρέπει νά ὑπάρχῃ κανένα μέσο γιὰ νά κανονίσουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

— Δὲ φαντάζομαι...

— Ναί, ναί, σταθῆτε. Μοῦ φαίνεται πὺς δὲν ἔχουν ἀκόμα κοιμηθῇ στὸν πύργο...

— Καί μ’ αὐτό, τί; ἀφοῦ μὰς ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος...

— Σὲ σὰς βέβαια! σὲ μένα καθόλου.

— Πολὺ φυσικά, ἀφοῦ εἰσθε ὁ ὁμογάλακτος ἀδελφὸς και ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ Δόν Διέγου.

— Ἐχω τὸ δικαίωμα νά μπαίνω στὸν πύργο ὅποια ὥρα θέλω, ἀλλὰ γιὰ νά μπάσω και σὰς... εἶνε πολὺ δύσκολο...

— Σκεφθῆτε, φίλε μου, δὲ θέλω νά σὰς μπλέξω.

— “Ο Δόν Διέγ δὲν ἀστειεύεται, ψιθύρισε ὁ ξενοδόχος σκεπτικός, κι’ ἄμα μάθει...

— Νὰ μάθῃ τί; Μήπως νομίζεις πὺς εἶμαι κανένας ἀπατε-

νας!... “Αν σοῦ περνάει αὐτὸ ἀπὸ τὸ μυαλό, κύριε Τρουξίλλε, ἀφῆσέ με νά κοιμηθῶ, γιατί, μὰ τὸ Θεό, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο πὺς ἔχω νά κάνω.

— “Οχι, δά! εἶπε ὁ Τρουξίλλος. “Οτι κι’ ἂν γίνῃ ἀπόψε, θά δῆτε ὅπως ὁποῖοτε τὴ γυναίκα μου. Θά παίξω μέσῃ στὰ δα...

— Ἀποφασίσεις;

— Μάλιστα, και εἶμαι στὶς διαταγὲς σας.

“Ο κόμης τὸν κοίταξε καλά τὸ ἄλμα του εἶχε ἀνέβῃ στὸ πρόσωπό του και τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Μὰ τὴν πίστη μου, εἶπε, ἔρχομαι μόνο και μόνο γιὰ νά σ’ εἰχαριστήσω γιατί, καθὼς βλέπετε, κοιμάμαι ὀρθος.

— “Ο καθαρὸς ἄερας θά σὰς ζωογονήσῃ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Λαντρώ, τὸ μανδύα μου και τὸ κιβώτιο με τὰ κοσμήματα...

— Τὸ κιβώτιο με τὰ κοσμήματα; εἶπε ἐκπληκτός ὁ Τρουξίλλος, και τί νά τὸ κάνετε τὸ κιβώτιο με τὰ κοσμήματα;

— Ποῖος ξέρει τί μπορεί νά γίνῃ, εἶπε ὁ κόμης. “Αν ἔξαφνα ἡ δεσποσύνη Δολόρα ἤθελε ν’ ἀγοράσῃ μερικὰ κοσμήματα.

— Δὲ ξεχνάτε τὸ ἐμπόριο σας, κύριε χρυσοχόε, εἶπε ὁ Τρουξίλλος σκάζοντας στὰ γέλια, ἀλλ’ αὐτὸ βγάλτε το ἀπὸ τὸ μυαλό σας! Τὴ δεσποσύνη δὲ θά τὴ δῆτε! Σὰς τὸ λέω ἐγώ...

— Κρίμα! εἶπε ὁ ψευτοχρυσοχόος, ἀλλὰ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, ἂς φορτωθῇ τὰ κοσμήματα ὁ Λαντρώ.

— “Ετοιμος, ἀφέντη! εἶπε ὁ Λαντρώ χώνοντας τὸ καπέλλο του ὡς τὰ μάτια.

— Μιά στιγμὴ, εἶπε ὁ Τρουξίλλος, νομίζω πὺς ὁ κύριος δὲ θά μὰς συνοδεύσῃ.

— Πολὺ κακὰ τὸ νομίζετε αὐτό, ἀπάντησε με τραχύτητα ὁ Λαντρώ. “Ο ἀφέντης κι’ ἐγὼ δὲ χωριζόμαστε ποτέ.

— Ἀφοῦ εἶν’ ἐτσι, χαίρετε. Μπορεῖ, κι’ αὐτὸ με δυσκολία, νά μπάσω τὸν ἑνα στὸν πύργο, ἀλλὰ δύο, ποτέ!

— “Ας συνεννοηθοῦμε, εἶπε ὁ κόμης, ὁ ἐπιστάτης μου θά μὲς συνοδεύσῃ ὡς τὴ πύλη τοῦ πύργου κι’ ἐκεῖ, θά περιμένει ὡς πὺς νά βγοῦμε.

— Τότε ἂς ἔλθῃ.

“Ο Τρουξίλλος διέταξε τὸ Γομέζ, νά κλιῖ-
ῃ τὸ μαγαζί κι’ ἔβγαλε
τοὺς ξένους του αὐτοῦ

μὰ πεινὴ πορτοῦλα,
ποῦ ἔβλεπε στὸ δάσος.

Κατόπιν ἄρχισαν νά ὀ-
δοιοποροῦν ὁ ένας κον ἀ
στον ἄλλον. “Ο κόμης

με δυσκολία συγκρι-
τοῦσε τὴν ἀγωνία του, ὁ

Λαντρώ ἐθώπευε ἡ
λεβὴ τοῦ ἐγχειριδίου

του και ὁ Τρουξίλλος
ἐπαναλάμβανε δια-
κόως: «Διακόπια δι-
λα δικά! φιορίνια»!..

“Ο πύργος δ’ Ἀγρέδα
εἶτανε χτισμένος ἐπὶ-
νω σ’ ἑνα ἀπόκρημνο

βουνό, ἑνα τέταρτο τῆς
λείγης μᾶκρὰ ἀπὸ τὸ

χωριό, στὸ ὅποιο ἐδέ-
σπειξε με τὸν τεράστιο
ὄγκο του.

Εἶταν ἑνα ἐπιβλη-
τικὸ κτίριο πὺς θά εἶχε
κτισθῇ τὴν ἐποχὴ τῆς

κατακτήσεως τῶν Μαυ-
ριτανῶν, σκοτεινὸ, μυ-

στηριώδες, με τείχη, πύργους και πολεμίστρες.

“Η ὥρα ἐσήμαινε ἑννέα ὅταν ἔφθασαν πρὸ τῆς μοναδικῆς πύλης τοῦ πύργου ὁ κόμης, ὁ Λαντρώ και ὁ Τρουξίλλος. “Η πύλη αὐτὴ εἶταν σιδεροτελεκημένη και μὴ ἀψίδα ἀραβικὴ τὴν διεγράφετο ἀπὸ πάνω τῆς.

“Ο κόμης ἔννοιωσε νά τὸν σφίγγῃ μὴ δυνατὴ ἀγωνία ὄχι γιατί φοβόταν νά διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ του μέσα, σ’ αὐτὴ τὴ φυλακὴ ὅπου εἶταν φυλακισμένη ἡ Δολόρα, ἀλλὰ γιατί καταλάβαινε τί τρομερὲς δυσκολίες εἶχε νά συναντήσῃ ἡ ἐπιχειρήσῃς του.

“Ο Λαντρώ, σὰν καλὸς στρατιώτης, ἐξέταξε σιωπηλὸς τὸ μέρος κι’ ὁ Τρουξίλλος κοιτοῦσε πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ πύργου.

— “Η δόνα Δολόρα, ψιθύρισε, δὲν ἐκοιμήθηκε ἀκόμα, ἄρα θά βροῦμε και τὴ Στεφανίνην ξυπνητή.

“Ο κόμης ἀκολούθησε τὴ διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων του.

Ἀκριβὼς πάνω ἀπὸ τὴν πύλη, ἀρκετὰ ὕψηλὰ, ἔβλεπε ἑνα πλατὺ τριγωνικὸ διαμέρισμα τοῦ οἰκήματος, μεσ’ ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ

“Η Δολόρα

